

Ef; 5:21-33.

A házasság Isten találmánya és ajándéka. A Biblia pedig ad használati utasítást e jó ajándékhoz, például a mai igében is. Csakhogy ez az isteni útmutatás inkább ellenállást vált ki az emberből. Az engedelmisség és önfeláldozó szeretet olyan fogalmak, melyekre kevéssé nyitottak az emberek. Pedig a házassághoz fontos mind a kettő. Fontosak, de a felolvasott ígének és a házasságnak a kulcsa mégsem ebben van. A kulcs az Krisztus félelmében. Mert Krisztus a lényeg. A házasságban is. S aki pont rá nem figyel, annak teljesen felesleges az ígének a további útmutatásaival foglalkozni. Mert a keresztyén házasság első kérdése az, szereted-e Jézust? Adsz-e neki első helyet életedben, családotban, házasságodban? Akarod-e házasságoddal is Isten dicsőségét felmutatni? Ez a kérdés, mert ez a cél. Isten erre teremtette a házasságot, hogy férfi és nő szerelme az Isten szeretetéről tanúskodhasson. Ha erre akarod használni, akkor követed Jézust, és boldog lesz a házasságod. Ha másra, akár igényeid kiszolgálására, akkor visszaélsz a házasság ajándékával.

Jézus útmutatására pedig akkor van értelme figyelni, ha Jézus dicsőségére, Jézust követve akarsz élni. És Jézus azt mondja: „Az asszonyok úgy engedelmeskedjenek...” – de erről beszéljen inkább egy gyakorló feleség.

Nézzünk rá az asszonyi engedelmisségre! Ha ezt halljuk, kedves asszonytestvérek, hogy engedelmeskedj, akkor szerintem elsőként összeugrik a gyomrunk, vagy a torkunkban érezzük a gombócot, az ellenállást. Hiszen „Az emberi élet engedelmisségek sorozatából áll, még a házasságban is ez az első számú parancs? Na, ne!” – Szerintem ez az első reakció. Nekem egész biztosan ez lett volna, ha ezt a felszólítást nekem szegezik fiatalként, házasságra készülőként, de ez a reakció akkor is, mikor a házasságomban a nehéz, nem könnyen hordozható pillanatok életem.

Saját erőnkől, asszonyi nagyszerűségünkől, asszony voltunkból fakadóan nem is megy. Persze van, aki személyiségéből fakadóan könnyebben megbirkózik a „nem akarom” lelkiületével, van, akinek nagy harcokat kell megvívnia. Sokan elbuknak ebben a harcban, és vannak, akik elvesznek, tönkre mennek ebben a nagy küzdelemben.

Miért? Mert saját erőből nem megy, vagy csak keveseknek, de nekik is csak nagy áldozatok árán. Ezt a saját megélt küzdelmeimből merem mondani.

Itt hivatkoznom kell arra, amit István már említett. Nem lehet kiragadni egy mondatot, egy parancsolatot, utasítást a Szentírásból, mert abba is belebukunk. Legalább is könnyen örök haragba kerülhetünk Istennel, akiről az a kép alakul ki bennünk, hogy még Ő is folyamatosan terheket, igákat rak ránk.

*Csakhogy, nem azt mondja, engedelmeskedjétek a saját erőtökből, hiszen tudja, ez úgysem menne és nem is kell, hogy menjen. Isten nem kíván tőlünk soha lehetetlent. Azt mondja, **Krisztus félelmében engedelmeskedjétek**, Krisztusra szegezett tekintettel, belőle erőt merítve, az Ő példáját követve.*

Persze most azt is mondhatnánk: szép hangzatos szavak, de üresen csengenek, meg egyébként is hol vagyok én ehhez. Értem és elfogadom ezt a gondolatot, érzést, mert sokszor átéltem magam is.

De aztán el kellett jutnom arra a látásra, hogy az életben semmi nem megy Krisztusra szegezett belső tekintet nélkül. Nem megy a hivatásom, nem megy a szüleimmel való kapcsolatom, nem megy semmilyen emberi kapcsolatom, nem megy a gyerekevelésem, és sorolhatnám, mi nem megy. Persze lehet a borsóleves főzés, a takarítás, mosás megy, de ha jól megvizsgálom, hogy milyen lelkiülettel teszem ezeket akkor már ott is érezhető a döcögés.

Mert mindennek a kulcsa abban van, hogy Krisztusra szegezett tekintettel életem-e az életemet.

Krisztusra szegezett tekintettel vagyok-e benn a házasságomban. Ha igen, akkor megy az engedelmisség. Mert látom és példa lesz számomra Krisztus engedelmissége, mely a kereszten való engedelmisségébe csúcsosodott ki. Krisztus ott mondta ki ránk, emberekre a nagy IGENT. Ez a krisztusi engedelmisség tud bennünket is engedelmissé formálni, ennek az igennek az elfogadása. Ezáltal tudok engedelmesen megmaradni az én férjemre, házastársamra kimondott igenemben is.

De ez csak Krisztusra szegezett tekintettel megy. Ha elkalandozik a tekintet, gyengül és elfogy az engedelmisség is, hiszen az engedelmisség útja nem könnyű út. Megtapasztaltam a házasságomban, ha a Krisztusra szegett tekintetem elkalandozott, akár körülményekre, önmagamra, nehézségekre, megoldandó feladatokra, kihívásokra, emberi cselszövésekre, rögtön süllyedni kezdtem, mint Péter. És bizony volt olyan is, mikor azt kellett kiáltanom, hogy ments meg Uram, mert elveszek. Ha visszatalált a tekintetem Krisztusra, akkor nem volt olyan dolog melyben ne tudtam volna talpon maradni, nem volt olyan helyzet, mikor ne kaptam volna erőt az engedelmisséghez, nem volt olyan helyzet mikor engedelmisségből ne mertem volna akár nemet is mondani, mert a nemnek, nemeknek is van helye az engedelmisség útján, ha a tekintet Krisztusra szegeződik.

De ez csak akkor sikerülhet, ha mindennapra elkéritek mindennap. Ma kérjétek el a mai napra, Uram add, hogy rád szegezett tekintettel legyek a házasságomban, de ne felejtsetek holnap és holnapután, mindennap elkérni. Akkor már nem megvalósíthatatlan teher lesz számotokra a házasságban való engedelmisség, hanem általa megtelik áldással házasságotok, életek.

Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte...” – milyen egyszerű és felesleges parancsnak tűnt ez akkor, amikor húszon pár évvel ezelőtt összeházasodtunk. „Szeresd!” Hát persze, hogy szeretem, még ha meg akarná valaki tiltani, akkor is. Csak éppen azt kellett Jézus vezénylete alatt alázatosan megtanulni, hogy mi is a szeretet. Mert ebből akkor még keveset tudtam. Ma sem biztos, hogy mindent tudok, sőt biztos, hogy nem. De az is biztos, hogy Jézus segít abban, hogy megtanuljam. Aki szereti feleségét, önmagát szereti – hallottuk az igéből. És a szeretet mégsem önzés, hanem önfeláldozás. Jézus példájával mutatja ezt meg. A szeretet a kereszt. De a kereszten át vezet az út a feltámadás dicsőségéig. Jézus előbb alászállt a poklokra, majd később ment fel a mennybe. Mert a szeretet kacskaringós utakon vezet el az édes gyümölcsökig. A szeretet nem fél a kihívásoktól és a szenvedésektől sem. Vagy ha fél, hát legyőzi a félelmét. A szeretet kiűzi a félelmet, ahogy János levelében olvassuk. De ehhez idő kell, legalábbis nekem idő kellett. S az idő folyamán Jézus sok mindenre megtanított. Nem időrendben és a teljesség igénye

nélkül mondok csak ebből néhányat, azzal a reménnyel, hogy talán mások számára is hasznos lehet tudni ezekről.

A házastársi szeretet elsősorban önfeladás. Meg kell, haljon az én, hogy megszülethessen a mi. De ez úgy nem megy, hogy haljon meg a másikban az én, hogy az én énem még nagyobb lehessen. Valóban a „MI”-nek kell megszületnie. Immár nem az én céljaim, én vágyaim, én szórakozásaim, az én kényelmem, az én pénzem, az én karrierem, az én gyerekeim... Nem. Immár a kettő lesz egy testté, és megszületik a MI. Közös célok, közös vágyak, közös vagyon, közös család. Nagyon fontos. És valóban közös, nem pedig a sajátomat toloom le a másik torkán. Komoly tanulságok ezek.

Ketten lesznek egy testté. Azaz a szülőkről előbb le kell válni. Anyukát, apukát nem lehet vinni a házasságba, mert KETTEN válnak egy testté. Ez nálunk könnyen ment, de azért fontosnak gondoltam elmondani.

A szeretet jelent megértést, meghallgatást. De nehezen megy ez nekünk, férfiaknak. Nem tanácsadás, nem problémamegoldás. A tanácsadásban jók vagyunk. *Mint a rabbi, akinek hússzor is volt jó tanácsa, míg a segítség kérőnek egyesével mind a húsz csibéje megdöglött. S a húszadik után is azt mondta, „De kár, fiam, pedig lett volna még néhány jó tanácsom”.* De a szeretet nem ad gyors tanácsot, főleg, ha nem is kérik. De tud teljes odafigyeléssel meghallgatni, s tud a másikkal a vajúdás fájdalmában ott lenni, míg megszületik a másik megoldása. De nehéz. Főleg, ha meg vagyok győződve, hogy az én megoldásom jobb lett volna. S mégis tisztelni kell a másikat, és bízni benne, és alázattal elfogadni, hogy gyakran van, amikor nem az eszemre, a megoldásomra, hanem az együttérzésemre van szükség. Hát ebben jó párszor megbuktam, de a jó hír bukdácsoló férfitársaimnak, hogy bőséggel van pótvizsgaalkalom. Jézus tanít az alázatra.

A szeretet szavakat is jelent. Dicsérő szavakat. Észrevenni a másik igyekezetét, akár egy finom étel, akár a kitakarított lakás, akár az új frizura formájában jelenik meg. Az új ruha kapcsán sem biztos, hogy annak költségvetési vonzatát kell elsőnek megemlíteni, lehet szeretetteljesebb arról beszélni, hogy *Milyen nagyszerűen áll rajtad, Édesem.* – Tanulni kell a szeretetet.

S a szeretet nem csak szavakat jelent. Én nem gondolom, hogy a férfinek és nőnek ugyanaz lenne a dolga a házasságban. Sőt, minden népszerűtlenséget felvállalva is azt mondom, hogy nem. Vannak női és férfi szerepek, mert Isten férfinak és nőnek teremtett. DE! Szabad egymásnak segíteni. A szeretet azt is jelenti, hogy be lehet segíteni a babaápolásba, főzésbe, takarításba.

Aztán a szeretet jelent természetesen hűséget, megbízhatóságot, gondoskodást, odafigyelést, érintést, intimitást, bizalmat és felelősséget, és még rengeteg dolgot, amiről most idő szükén nem beszélek. Egyről viszont igen. A szeretet jelent engedelmisséget. Igen, nekünk, férfiaknak is! Engedelmisséget Jézus iránt. Ez azt jelenti, hogy JÉZUS iránt! Azaz nem a pillanatnyi vágyaink, érzelmeink, kedvünk vagy éppen kísértéseink irányítanak, hanem Jézus. És nem is a feleségünk pillanatnyi kedve, hormonszintje, kedvessége vagy ép' utálatossága irányít, hanem Jézus. Egyedül neki vagyunk kiszolgáltatva. Egyedül neki tartozunk száz százalékos engedelmisséggel. S ha erre törekszünk, akkor ő megtart. Ez az én tapasztalatom. Isten adta az erőt, és az ő kegyelme tartott meg. Ő adta Szentlelkét és formálta kettőnkől az akarata szerinti egyet. És hiszem, hogy ez nem csak számunkra, hanem minden Istent szerető, Jézust tettekkel is követő házaspár számára lehetséges. Ámen.

1. Ki a példa a férfiak előtt a szeretetben?
2. Milyen példát állít az ige a nők elé az engedelmisségben?
3. Kinek a félelmében, tiszteletében lehetséges az egymáshoz való alkalmazkodás, és a szeretet és engedelmisség megélése?
 - a) Ha hiszed, hogy Isten rendelése a házasság, akkor elképzelhetőnek tartod-e, hogy koronként változhat a házasság szerkezete, illetve a házasság jó működését segítő parancsok?
 - b) Milyen érzések vannak bennetek a feleségi engedelmisséggel kapcsolatban? Mi nehezíti, és mi könnyíti? Egyáltalán miért lehet ez fontos a kapcsolatban?
 - c) Milyen érzések vannak bennetek a férfiúi önfeláldozó szeretettel kapcsolatban? Mi nehezíti és mi könnyíti? Egyáltalán miért fontos ez a kapcsolatban?
 - d) Mit gondoltok arról, hogy a házasság célja az, hogy Isten szeretetét felmutassátok, és az ő dicsősségét szolgáljátok? Ez volt a szándékotok, amikor összeházasodtatok?
 - e) Mennyire vagytok tudatosak a Jézus-követésben? Inkább a hangulatod, körülményeid, a társad viselkedése befolyásolja tetteidet, vagy valóban Jézus szava, ami meghatároz téged a házasságodban?